

การวิจัยและพัฒนาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญาศิลปะการแสดงหนังใหญ่วัดสว่างอารมณ์ จังหวัดสิงห์บุรี โดยเป็นการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานที่เชื่อว่าครุภูมิปัญญามีศักยภาพเพียงพอที่จะพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญาศิลปะการแสดงหนังใหญ่วัดสว่างอารมณ์ได้ จึงใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความต้องการการพัฒนา การแสวงหาแนวทางและวิธีการพัฒนา การกำหนดดัชนีชี้วัดความสำเร็จในการพัฒนาและการพัฒนากระบวนการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญาศิลปะการแสดงหนังใหญ่วัดสว่างอารมณ์ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้และกระบวนการสืบทอดภูมิปัญญา เป็นกรอบการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ครุภูมิปัญญามีการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญาศิลปะการแสดงหนังใหญ่วัดสว่างอารมณ์ จากความเป็นเครือญาติ และส่วนใหญ่เป็นคนในชุมชนวัดสว่างอารมณ์ เป็นผู้ที่มีความสนใจและเรียนรู้การแสดงหนังใหญ่ โดยใช้วิธีการดูแบบอย่างรุ่นพี่และสอนแบบตัวต่อตัว แต่ปัจจุบันการแสดงหนังใหญ่ไม่ได้รับความนิยมจึงไม่มีคนสนใจที่จะเรียนรู้การแสดงหนังใหญ่อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ไม่มีผู้รับการสืบทอดอย่างชัดเจน รวมทั้งครุภูมิปัญญาที่จะสืบทอดมีน้อยและส่วนใหญ่มีอายุมาก

แนวทางและวิธีการพัฒนาการเรียนรู้และการสืบทอดภูมิปัญญาศิลปะการแสดงหนังใหญ่วัดสว่างอารมณ์ คือ การให้กลุ่มเยาวชนในชุมชนวัดสว่างอารมณ์และผู้สนใจเป็นผู้รับการสืบทอดอย่างจริงจังและต่อเนื่อง โดยให้ครุภูมิปัญญาถ่ายทอดตามแบบโบราณ คือ การทำให้ดูเป็นตัวอย่างและการฝึกปฏิบัติจริง ซึ่งผลการพัฒนาทำให้มีกลุ่มเยาวชนจำนวน 12 คน สามารถแสดงหนังใหญ่วัดสว่างอารมณ์โดยมีผู้เข้าชมการแสดงได้ในบางครั้ง เพราะยังมีข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาการเรียนรู้และขนาดของตัวหนังที่ใช้เชิดมีขนาดใหญ่ และมีน้ำหนักมากเกินไปสำหรับเยาวชน

The purpose of this research and development aimed to develop a learning process succeeding to knowledge of the Nang Yai performance art, Watsawangarom, Sing Buri Province by using a learning process development, based on the belief that teachers possessing the knowledge had an adequate capability for developing a learning process succeeding to knowledge of the Nang Yai performance art, Watsawangarom. The study, thus, was a research and development by using participatory action research to study the current major problems and development needs, working out the main guidelines and methods for development including Key Performance Indicators for success for developing this program, using a learning process succeeding to knowledge as a conceptual framework.

The findings indicated that teachers possessing this knowledge learned and succeeded to knowledge of the Nang Yai performance art, Watsawangarom along their family lines; most were in Watsawangarom Community and interested in Nang Yai performance learning by taking their ancestors as their role models and by one-to-one teaching. Nowadays Nang Yai performance is unpopular; as a result, no-one is interested in learning Nang Yai performance earnestly and regularly, i.e. no descendants and the few teachers who possess knowledge were too old.

The guidelines and methods suggested to develop this program were to provide a learning process earnestly and regularly to the young in Watsawangarom community and persons who are interested in being descendants, being instructed in the ancient styles by knowledgeable teachers as models and by real practice. The result was the 12 youths were able to perform some episodes of Nang Yai Watsawangarom with audiences, for there were some limitations, a duration of learning and the Nang Yai performed with was too big and too heavy for the youths.